

אורות השבת

גליון מס' **1022**

בטאון הרבנות והמועצה הדתית באר-שבע
וממלכת התורה בעיר האבות שע"י רשת מוסדות "קול יהודה"

מנהל מערכת
הרב אברהם טריקי

גליון
חג השבועות

פרשת השבוע
נשא

עורך
הרב עוזיאל אדרי

דבר רב העיר שליט"א

הכרת החטא

איש איש כי תשקטו אשטו ומעלה בו מעל
(במדבר ד, יב)

איש איש כי תשטה אשתו: מה כתוב למעלה מן הענין, ואיש את קדשיו לו יהיה אם אתה מעכב מתנות הכהן, חייך שתצטרך לבוא אצלו להביאה לו את הסוטה (רש"י)

המקור לדברי רש"י הללו, הם מדברי הגמ' (ברכות סג, א): 'אמר רבי יוחנן, למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת תרומות ומעשרות, לומר לך שכל שיש לו תרומות ומעשרות ואינו נותן לכהן, סופו נצרך לכהן על ידי אשתו. ויש להבין, מה ענין תרומות ומעשרות לקלקול הסוטה. ועוד יש לתמוה, וכי בשביל שמנע כמה פרוטות של תרומה מהכהן, ילקח בעונש נורא ואיום כל כך של חורבן ביתו! וביותר יפלא, כיצד יש במעשי האיש כדי לגרום לקלקול מעשיה של אשתו... אתמהא!

וכזאת ממש יש לנו להעיר על דברי רש"י הלחן (ד"ה כי יפלא): 'למה נסמכה פרשת נזיר לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה - זיזר עצמו מן היין'. וגם אסמכתא זו, היא מדברי הגמ' (שם, וסוטה ב, ב). ויש להתבונן, וכי זה שראה מחזה, מבהיל כל כך של 'וצבתה בטנה ונפלה ירכה'... צריך לאזהרה שלא יגיע להשפלה זו, והלא מן הראוי היה לכוון תוכחה זו דוקא למי שלא ראה סוטה בקלקולה.

ונראה בס"ד, שאין כוונת חז"ל בזה ללמד את האדם מוסר אודות השפעת היין, אלא כוונתם להורות על שורש החטא אשר גרם לקלקול הנורא של חורבן ביתו. והיינו שראשית הקלקול לא החל במעילת המעל של אשתו, אלא הרבה קודם לכן - בפריצת גדרי הצניעות של מסיבות היין - 'המביא לידי ניאוף' (כלשון רש"י).

וכן הוא לגבי תרומות ומעשרות, שאין כוונת חז"ל לזרז את האדם במצוה זו, אלא כוונתם להורות על שורש הקלקול החטא. דהנה יש להעיר, מדוע צריך האדם להפריש מתנות שדהו תרומות ומעשרות לכהן וללווי, וכי היפלא מאת ה' הפרנסים בכבוד מידו המלאה והרחבה מבלי שיוזקקו לברייתו. זאת ועוד, שמקרא מלא הוא (דברים י, ט) 'ה' הוא נחלתו, ופי רש"י: 'נוטל פרס מזומן מבית המלך'. ברם לכשתבונן במהות עבודת הלויים, נבין מדוע נצטוו ישראל לפרנסם, וכה הם דברי הכתובים (שם): 'בעת ההיא הבדיל ה' את שבט הלוי לשאת את ארון ברית ה' לעמוד לפני ה' לשרתו... על כן לא היה ללוי חלק ונחלה עם אחיו - ה' הוא נחלתו'. הנה כי כן, זכו הלויים לשאת את ארון הברית - הוא לימוד התורה, ובכך להתקרב אל ה' - 'לעמוד לפני ה' לשרתו'. אולם מה יעשו שאר השבטים אשר לא זכו לקרבה יתירה זו, עקב עבודת החריש והזריעה בנחלת הארץ. על כן נצטוו להפריש מתנות שדותיהם עבור פרנסת הלויים, ובכך הם שותפים לנשיאת ארון הברית וזוכים לקרבת ה'. נמצא לפי זה שהמעכב בידו תרומות ומעשרות, הרי שהוא מגלה דעתו שאין התורה חשובה בעיניו כל כך עד שצריך לשאת את נושאה, ובכך הוא מרגיל את בני ביתו שהתורה היא נחלת הלויים... היא שייכת ליבני התורה, אך אנו 'בעלי בתים' ודי לנו בשמירת המצוות. וזה שורש הרע אשר בו תלו רבותינו את קלקול מעשיה של האשה, עד כדי חורבן הבית! שכן מקום שאין בו ערך לתורה, סופו שנפרמים בו גם ערכי הבית והמשפחה, ואחריתו מי ישרנו. וזה עומק דבריהם באמנם 'כל שיש לו תרומה ואינו נותן לכהן - סופו נצרך לכהן על ידי אשתו! **ודע** שאין כאן הפלגה מופרזת בחיבור שבין חשיבות ערך התורה - לקלקול המעשים, דהנה על הכתוב (זרמיה ט, יא-יב) 'מי האיש החכם ויבן את זאת ואשר דבר פי ה' אלו ויגדה על מה אבדה הארץ נצתה כמדבר מבלי עובר ויאמר ה' על עוזבם את תורת אשר נתתי לפניכם ולא שמעו בקולי ולא הלכו בה, איתא בגמ' נדרים (פא, א): 'א"ר יהודה אמר רב מאי דכתיב מי האיש וגו', דבר זה נשאל לחכמים ולנביאים (וה"ב"ח מוסיף בה ומלאכי השרת) ולא פירשוהו עד שפירש הקב"ה בעצמו דכתיב על עוזבם את תורתו. ופרכינן - היינו לא שמעו בקולי היינו לא הלכו בה, פרכינן - 'א"ר יהודה אמר רב לומר שאין מברכין בתורה תחילה. עכ"ד. ועיי"ש ברין שכי בשם רבינו יונה, וז"ל: 'יקרא הכי דייק דעל שלא ברכו בתורה תחילה אבדה הארץ ולא על עוזבם את תורתו כפשטה, דא"כ אמאי כששאלו לחכמים וכי לא פירשוהו והלא דבר גלוי הוא, אלא ודאי עוסקין בתורה היו תמיד ולפיכך היו חכמים תמהים על מה אבדה הארץ, עד שבא הקב"ה היודע מעמקי לב ופירשה - שלא ברכו בתורה תחילה, כלו' שלא היתה התורה חשובה בעיניהם לברך עליה שלא היו עוסקין בה לשמה, עכ"ל. וכעין זה מצאנו ברש"י (נבי' פה, ב) וז"ל: 'וכיון דלא ברכו בה תחילה גליא דעתיהו שאינה מנתה חשובה בעיניהו **ויש** לתמוה וכי זה היה כל חטאם, והלא מקראות מפורשים המה דגדלה רעתם יותר מאנשי סדום ועמורה, דכתיב (איכה ט, ג) 'וילכו אחר שירות לבם הרע ואחרי הבעלים אשר לימדום אבותם, וכן כתיב (שם ז, ט): 'הגונו רצוח ונאוף והישבע לשקר וקטר לבעלים והלך אחר אלוהים אחרים אשר לא ידעתם, ועוד כהנה משעים חמורים, עיי"ש. וביותר יפלא, שגמ' ערוכה היא (יומא ט, ב): 'מקדש ראשון מפני מה חרב, מפני שהיה

דבר העורך

קבלת התורה בפועל

'ואביא אתכם אלי' מפרש התרגום 'יקרבת יתכן לפולחני' וקירבתי אתכם לעבודתי. אומר הרבי הרי"צ הדגש הוא על 'לעבודתי'. כי רק על ידי קיום המצוות בפועל ממש זוכים להגיע 'אלי' אל הקב"ה בעצמו לפנימויות ועצמות אין סוף. אומר הבעל שם טוב הקדוש זיע"א כשמאירים בי המוחין העליונים יודע אני שאין בי אפילו אות אחת מהתורה, ולא נכנסתי אפילו בפסיעה אחת לעבודת הבורא. בבית מדרשו של בעל התניא זיע"א היה חסיד, שהיה איש פשוט ביותר, ובכל זאת היה מתפלל בכוונה רבה ובאריכות. לפליאת כלום שאלוהו מה הוא חושב כשמתפלל. ענה החסיד "אינני יודע... אבל שמעתי פעם אחת מרבנו הזקן על המילים 'זכור ושמור בדיבור אחד' בכל דיבור ודיבור צריכים לזכור ולשמור את ה'אחדו". עם האמרה הזאת התפלל ארבעים שנים רצופות.

ברכת ליל וזכור
הרב עוזיאל אדרי

רב המרכז הרפואי "סוהוקה"
וק"ק "שבטי ישראל" שכונה יא"באר שבע

לוח זמנים שבועי

לוח הזמנים	יום א'	יום ב'	יום ג'	יום ד'	יום ה'	יום ו'	שבת סוכות
תזקין לבאר שבע	4:11	4:11	4:10	4:10	4:09	4:09	3:59
עלות השחר	4:11	4:11	4:10	4:10	4:09	4:09	3:59
זמן מלידת החופץ	4:19	4:19	4:18	4:18	4:17	4:17	4:17
זריחה - תחילת החמה	5:44	5:44	5:43	5:43	5:42	5:42	5:42
סוף ק"ש לזעת מב"א	8:24	8:24	8:24	8:24	8:24	8:24	8:24
סוף ק"ש להמניא והנ"א	9:07	9:07	9:06	9:06	9:06	9:06	9:06
סוף ברכות ק"ש	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17	10:17
תחילת יום ולילה	12:38	12:38	12:38	12:38	12:39	12:39	12:39
מנחה בנולה	13:14	13:14	13:14	13:14	13:15	13:15	13:15
סילת החמה	18:29	18:29	18:30	18:30	18:31	18:31	18:32
שקיעה	19:40	19:41	19:41	19:42	19:43	19:43	19:43
צאת המוכנים	19:57	19:57	19:58	19:59	19:59	20:00	20:00

זמני הדלקת הנרות

כניסת חג השבועות:	19:18
כניסת שבת:	19:19
יציאת שבת:	20:10
רבנו תם:	21:05

ברכת הלכנה

החל ממוצאי שבת "פרשת נשא"

סוף זמנה מוצאי שבת "פרשת בהעלותך" עד השעה 22:14

המשך דבר רב העיר במדור "אורות הכשרות"

העלון טעון גניזה.

אורות הפרשה

ברכת פתנים עת רצון

'כה תברכו את בני ישראל אמור להם' (ו, כג). אומר רבי שמשון מאוסטרופולי זיע"א יש שלושה זמנים מיוחדים שהם עת רצון למילוי בקשותיו של כל אדם מישראל, בעת פתיחת ארון הקודש, בעת הגהבת ספר התורה ובשעת ברכת כוהנים.

פרשה מהקב"ה בפפודו ובעצמו

'כה תברכו את בני ישראל אמור להם' (ו, כג). לאחר עלייתו של רבי יצחק זאב מבריסק זיע"א לארץ היה מספר המתפללים אצלו קטן, וגם לא היה ביניהם כהן, לברכת כוהנים. לקראת ראש השנה מצא הרב מבריסק כהן שהסכים לבוא להתפלל במניין שלו במוסף ולברך את הציבור. ואולם כשהגיעו למוסף התברר שהכהן טרם בא. היו שהציעו להתחיל בתפילה ולא לחכות, משום 'טרחא דציבורא', אך הרב לא הגיב, והמתפללים הבינו כי צריך להתמתן. כעבור זמן בא הכהן והתחילו בתפילה. לאחר התפילה אמר הרב מבריסק לקהל, יש לכם הרבה מה ללמוד מהחסידיים. הם מוכנים לכתת את רגליהם למרחקים כדי לקבל ברכה מהצדיק, וכאן יש לכם ברכה שעליה אומר הקב"ה 'ואני אברכם', הקב"ה בכבודו ובעצמו מברך ואין לכם סבלנות להתמתן מעט.

ברכת השלום

'כה תברכו את בני ישראל אמור להם' (ו, כג). אומר החוזה מלובלין זיע"א ממידותיו של אהרון להיות אוהב שלום ורודף שלום. ו'כה תברכו' ברכת כוהנים היא שישראל יתברכו במידותיו של אהרון, שאף הם יהיו רודפי שלום ואוהבים זה לזה.

טוב עין הוא יפוך

'כה תברכו את בני ישראל אמור להם' (ו, כג). אומר האדמו"ר ה'אמרי אמת' מגור זיע"א בשום מקום בתורה לא נאמר בלשון ציווי 'תברכו' שהכוהנים יברכו את בני ישראל. אלא שהכהנים טובי לב וחפצים לברך, כי זה טבעם של הכוהנים, שמידתם מידת החסד, שהם מתעוררים מעצמם לברך את ישראל. לכן לא היה צורך לצוותם על זה, אלא הציווי הוא רק איך לברך, ולכן נאמר 'כה תברכו'.

פרשה לצרף למעשה

'כה תברכו את בני ישראל אמור להם' (ו, כג). אומר רבי יוסף חיים קארו זיע"א כאן בנשיאת כפיים נאמר 'כה תברכו' ונאמר להלן 'ויישא אהרן את ידיו ויברכם'. ברכת כוהנים צריך שתהיה בה נשיאת כפיים, לצרף את הידים לברכת הפה, גם לברך וגם להוריד את הברכה במעשים ובפעולות, להגשימה בפעולות ובמעשים טובים. וכך נהג אהרן הוא לא ישב בחיבוק ידיים ולא הסתפק בברכות, אלא היה אוהב שלום ורודף שלום, בין אדם לחברו ובין איש לאשתו. רק ברכות כאלה, עם נשיאת כפיים, יש להן ערך.

מוסרים לקב"ה

'כה תברכו, יברכך ה' וישמרך' (ו, כג-כד). אומר ה'כתב סופר' זיע"א הלוא נאמר לכהנים שהם יברכו 'תברכו', ולמה הם אומרים 'יברכך ה'', אלא שבשר ודם אינו יודע במה לברך, אם זה טוב או לא, ולכן מוסרים זאת לקב"ה, 'יברכך ה'', והוא יודע מה טוב לך.

שבת מקור הפרשה

'יברכך ה' וישמרך' (ו, כד). אומר הרבי על 'יברכך וישמרך' רש"י מפרש יכמו זכור ושומר. צריך להבין מה הקשר בין ברכת כהנים לשמירת שבת קודש. אלא ההסבר בזה הוא שיש דמיון מסוים בין 'זכור ושומר' לבין 'יברכך ה' וישמרך', כתב רש"י 'יברכך' בממון, פירושו 'שיתברכו נכסיד', ו'ישמרך' פירושו שלא יבואו עליך שודדים ליטול את ממוןך. הרי שהברכה עצמה אינה שלמה בלי השמירה. אם כן כך הוא השמירת שבת, שהוא הדין לזכור ושומר' זכירת יום השבת אינה שלמה כל עוד חסרה בפועל ממש השמירה שמירת השבת.

פל יהודי רצאי לפרשה

'כה תברכו את בני ישראל אמור להם' (ו, כג). אומר האדמו"ר ממודז'ץ זיע"א 'כה תברכו' כפי שהם. ברכו את בני ישראל במצב שבו הם שרויים. אל תבקשו לברך את המצוינים והחשובים, ולא את הגדולים והצדיקים, אלא כל יהודי ראוי לברכה.

אורות הכשרות

בהם ג' עבירות אלו עבודה זרה גילוי עריות ושפיכות דמים, וילפינן התם מקרא, עיי"ש. ועל כרחך צריך לומר, שכוונת רש"י והר"ן בסוגיין הוא להצביע על שורש קלקול המעשים החמורים הללו אשר בסופן גם החריבו את בית המקדש, והוא 'שלא היתה התורה מתנה חשובה בעיניהם!' וא"כ קל וחומר הוא לגבי חורבן הבית הפרטי של האדם, וכדפ"י.

שוב אשוב להראותך יסוד זה ממעשה דראובן. דהנה מצאנו בפרשת מכירת יוסף, שהאחים דנו את יוסף וצירפו עמהם אף את השכינה, והגיעו למסקנה שאין לו מקום ביסוד עם ישראל והחליטו להורגו, עד שבא יהודה וטען שגם לפי מסקנה זו למה לנו לשפוך דמו הרי אפשר להסתפק במכירתו לאורחת ישמעאלים, וכן עשו. וכשבא אח"כ ראובן ולא מצאו קרע את בגדיו וצעק 'הילד איננו ואני אנה אני בא'. ועיי"ש ברש"י עה"פ וישב ראובן אל הבור וגוי' (נראשית לו, כט), וז"ל: 'במכירתו לא היה שם שהגיע יומו לשמש את אביו, דבר אחר עסוק היה בשקו ותעניתו על שבלבל יצועי אביו, עכ"ל. והנה רש"י הוכרח לפרש כן, מדכתיב 'וישב ראובן אל הבור'. ומיהו תימה, מנא ליה לרש"י היכן היה ראובן באותה שעה. וביותר יפלא מי גילה לו רז זה שראובן שב משקו ותעניתו על בלבול יצועי אביו, והלא יכולים להיות אין ספור סיבות להיעדרו של ראובן באותם רגעים. ברם זה מכבר שמעתי שישוד גדול בתיקון המידות ביקש רש"י ללמדנו בזה. דהנה ידוע ומפורסם הדבר לבעלי הנפש, דבכדי לתקן מדה לא די בזה שיקבל ע"ע שלא ישוב לעשותה. כגון, הכועס כשבא לתקן מידה זו לא יועיל כלום במה שיקבל ע"ע שלא לשוב לכעוס, ועדיין חוזר הוא לכעוס בכל עת שיוזמנו לו. ואולם בזאת ימצא הכועס תרופה למכתו, והוא שיתקן את ה'גורם' לכעס ע"י התבוננות ועבודה יסודית בנגות מידת זו. שכן פעמים והכעס נמשך ממידת הגאווה שבידו, ופעמים ממידת הפזיזות שבידו וכיו"ב. ורק בתיקון שורש הדברים, ימצא הכועס מזור לתחלואיו. אמור מעתה, דראובן שלא השתתף במכירת יוסף בשעת כעסו של האחים, הכריח את רש"י לחפש היכן היה, ולהגיע למסקנה שבדאי חזר עתה מתיקון יסוד ושורש מידה מגונה זו. וזהו 'עסוק היה בשקו ותעניתו על בלבול יצועי אביו', שהרי בלבול יצועי אביו מקורו היה ב'פזיזות' וכמאמר יעקב אבינו ע"ה ביום פטירתו – 'פחו כמים אל תותר'. הרי לפנינו, שישוד התיקון כמו יסוד כל הקלקולים, הוא 'בשורש' הדבר. ומעתה שוב לא יפלא מאמר רבותינו אודות הרואה סוטה בקלקולה שצריך להזיר עצמו מן היין, וכן מאמרו – שכל המעכב בידו מתנות הכהן סופו שיצטרך לבוא אצלו להביא לפניו את הסוטה. שכן דרך חז"ל לאחוז בשורש הדברים, והבן.

החפץ חיים המשיל זאת, לסוחר אשר שכר עגלה לנסיעתו. עוד בראשית הנסיעה, ביקש מהעגלון לעקוב היטב אחר מסלול הנסיעה – לבל יטו הסוסים מן הדרך. אך בצאתם מן העיר, נרדם העגלון ונתן לסוסים לדחור כאוות נפשם. ויהי כראות הסוסים בצדי הדרך כרים העמוסים בחציר, סטו מהם מהדרך עד שנתהפכה העגלה על יושביה. זעם הסוחר בעגלון, הלא הזהרתך לבל תטיח דעתך ממסלול דהרת הסוסים. השיב העגלון, מכיר אני את הסוסים הללו זמן רב, וידעתי כי משכילים הם דיו מכדי לסטות מהדרך. טיפס שכמוך המשך להטיח בעגלון, וכי יש סוסים 'משכילים', הרי טבע הטפס לימשך אחר אודות נפשו... כך הוא המושג לגבי הנפש הבהמית שבאדם, שאם לא ייתן דעתו על גורמי החטא, סופו שנופל בו!

ברכת אמת לאלו ואהובך
הרב יהודה דרעי

בד"ץ ביהדרין
הרבנות הרבניות באר שבע
מחלקת הכשרות באר שבע
בראשות כ"ה המרא דאתרא הר"ח יהודה דרעי שליט"א

הודעה משמחת
הננו שמחים לבשר לציבור הרחב כי בימים אלו הצטרף למעגל "הכשרות ביהדרין" שעי"ו "בד"ץ ביהדרין" ב"ש

"פיצה אדריאנו"
רח' נחל פרת 11 שכונת הפארק
"מאפיית אורן משי"
רח' נחל פרת 23 שכונת הפארק
"אומן הפיצה"
רח' נחל פרת 20 שכונת הפארק
ברכת יאכלו עניים וישבעו
מחלקת כשרות מהדרין שעי"ו הרבנות באר-שבע

הרבנות והמועצה הדתית באר שבע
מחלקת הכשרות

בשורה משמחת
הננו שמחים לבשר לציבור הרחב כי בימים אלו הצטרפו למעגל "הכשרות הרגילה" שעי"ו "הרבנות" ב"ש

שווארמה אדיר
רח' נחל פרת 17 שכונת הפארק
ברכת יאכלו עניים וישבעו

אורות ההלכה

תשובות הלכתיות משולחנו של מורנו המרא דאתרא הגאון הגדול רבי יהודה דרעי שליט"א

הלכות מליחה

ש. - מהו שיעור הדחת הבשר שלפני המליחה.
 ת. - צריך להדיח הבשר קודם שימלחנו, ושיעור הדחה זו, עד שיעבור ליכולך הדם שעל פניו. ולדעת הרמ"א, טוב לשרותו במים שיעור של חצאי שעה ואח"כ ידיחנו היטב.

ש. - חתך הבשר אחר שהדיחו, האם צריך לחזור ולהדיחו.
 ת. - חתך הבשר אחר שהדיחו, צריך לחזור ולהדיחו.

ש. - בשר שנמלח בלא הדחה, האם יש לו תקנה ע"י שיחזור וידיחו וימלחנו שנית.
 ת. - בשר שנמלח בלא הדחה, אין לו תקנה אלא לצלי. ומיהו במקום הפסד מרובה או לצורך גדול כגון שהוא בערב שבת ואי אפשר להכין אחר, יש להתירו גם לקדירה על ידי שידחנו וימלחנו שנית.

ש. - מה הדין בזה, כשיש ששים בבשר כנגד הדם שעל פניו.
 ת. - במה דברים אמורים כשאין ידוע אם יש ששים בבשר כנגד הדם שעל פניו, אבל כל שידוע בבירור שיש בו ששים כנגד כל הדם שעל פניו, הרי"ז מותר לקדירה ולצלי אף בלא הדחה ומליחה שנית. אך לדעת הרמ"א, אין להתיר גם בזה לקדירה בלא הדחה ומליחה שנית.

ש. - האם יש להקל בזה, כשכבר נתבשל הבשר.
 ת. - בשר שנמלח בלא הדחה ראשונה ונתבשל בקדירה, לדברי הכל יש להתירו במקום הפסד מרובה, ובלבד שידוע בבירור שיש בו ששים כנגד הדם שהיה על פניו.

ש. - בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב, מהו שיעור הזמן שישהה הבשר בכלי כדי שיאסר.
 ת. - בשר שנמלח בכלי שאינו מנוקב, אם שהה בתוך הציר כדי שיתנו מים על האור וירתח, נאסר כל מה שבתוך הציר. ובפחות משיעור זה, לא נאסר אלא כדי קליפה. אבל הבשר שמעל הציר, אינו נאסר בכל גוונא אלא כדי קליפה (והיינו קליפת מקום החיבור עם הבשר שבתוך הציר). כן נראה בדעת השו"ע.

ש. - מהו שיעור המלח שנמלח בו הבשר כדי שיאסר.
 ת. - שיעור המליחה האוסר את הבשר בכלי שאינו מנוקב, הוא כדרך שאנו מולחין לקדירה והיינו שאינו נאכל מחמת מלחו, אבל כל שנמלח קצת כדרך שאנו מולחין לצלי אינו נאסר כלל. כן נראה עיקר בדעת השו"ע.

ש. - מה דעת הרמ"א בדין מליחה בכלי שאינו מנוקב.
 ת. - כאמור זה נראה עיקר בדעת השו"ע גבי דין מליחה בכלי שאינו מנוקב, אך לדעת הרמ"א: הבשר כולו נאסר מיד כשנראה מעט ציר בכלי, בין מה שבתוך הציר ובין מה שמעל הציר, ואע"פ שנמלח קצת כדרך שאנו מולחין לצלי. במה דברים אמורים בחתיכה אחת אפילו שהיתה גדולה, אבל בכמה חתיכות שנמלחו זו על גבי זו, רק החתיכה התחתונה אסורה כולה, אולם העליונות מותרות על ידי מליחה שנית (ובלבד שהיו מעל הציר). וכן פסקו גדולי הפוסקים, וכן היא דעת הטי"ז והש"ך.

ש. - האם ראוי לחוש לכתחילה לדעת הרמב"ם ולהצריך חליטה אחר המליחה.
 ת. - בשר ששהה במלחו שעה אחת כשיעור שאנו נוהגים, הרי זה יצא מידי כל דמו, ולכן א"צ לחוש אפילו לחומרא לדעת הרמב"ם ולהצריך חליטת הבשר אחר המליחה. אבל במקום ששהה הבשר במלחו רק שיעור מיל כגון בערב שבת או בשעת הדחק, יש לחוש לכתחילה במקום האפשר לדעת הרמב"ם אשר הצריך לחלוט את הבשר אחר המליחה. כן נראה בדעת השו"ע, מיהו אחינו האשכנזים היוצאים ביד רמ"א א"צ לחוש כלל לחומרא זו בכל גוונא.

לקיים בנו חכמי ישראל
 הציבור נקרא להמשיך להעתיר בתפילה לרפואת הרה"ג יוסף דהאן שליט"א בן רחל בתוך שאר חולי עמו ישראל

פנינים לחג השבועות

בלי תורה - מדבר

'באו מדבר סיני' (שמות יט, א). כתב המהר"ל מפראג זי"ע"א ראויים היו ישראל לקבל את התורה במדבר דווקא, כי האדם נקרא על שם האדמה, וכאשר אין לו תורה, הוא נחשב כמדבר, שאין בו עשב וצמח. כדי להשלימו, ניתנה לו התורה, ואז האדמה הזאת מצמיחה אילנות טובים.

לעשות יחד

'ויענו כל העם יחדיו כל אשר דבר ה' נעשה' (שמות יט, ח). כתב הגאון מווילנה זי"ע"א בני ישראל אמרו למשה, לעשות את כל אשר דיבר ה' אפשר רק יחד, כשכל ישראל יחדיו, ולא בשעה שהם פזורים בין האומות.

ערבות לחבר

'נעשה ונשמע'. כתב ה'חידושי הרי"ם' היה צורך לומר בלשון יחיד, שהרי כל אחד ואחד דיבר בשם עצמו. אלא מתוך העריבות והמתיקות של קבלת התורה, קיבל כל אחד עליו ערבות והתחייבות גם על חברו.

מתחתיית לשמים

'ויתייצבו בתחתית ההר' (שמות יט, יז). כתב ה'חידושי הרי"ם' בני ישראל הבינו שרחוקים הם מאמיתת התורה, ונאחזו "בתחתית ההר" בלבד, לכן התרוממו ועלו עד לשמים.

נחקק שם הוי"ה בנפשמה

'וירד ה' על הר סיני' (שמות יט, כ). כתב בעל התניא זי"ע"א בשעת מתן תורה נתגלה שם הוי"ה לכל אחד מישראל, ועל ידי זה נחקק שם הוי"ה בנשמתו של כל יהודי. היינו שבכל אחד ואחד מישראל מצויות הבחינות של ארבע אותיות שם הוי"ה, הרומזות לעניינים שונים בעבודת ה'. וזהו שנאמר 'אנכי ה' אלוקדי' (שמות כ, ג). המילה 'אנכי' מורה על מהותו ועצמותו יתברך, שלמעלה מכל תואר או שם. ובחינה זו נמשכת לנשמות ישראל, עד שנעשה 'אלוקדי', אלוקה שלך, כוחך וחיותך.

נקיים מפל חטא

אומר רבי לוי יצחק מברדיטשוב זי"ע"א בכל חג התורה מזכירה בין הקרבנות גם שעיר חטאת, ורק בחג השבועות אין המילה 'חטאת' מזכרת. משום שבחג השבועות, יום קבלת התורה, כל אדם מישראל הוא בבחינת גר, שהוא "כקטן שנולד", וממילא הוא נקי מפל חטא וחטאת.

עשרה פנגד עשרה

אומר ה'שפת אמת' עשרת הדיברות מקבילים לעשרת המאמרות שבהם נברא העולם, כי על ידי התורה יש קיום למעשה בראשית. "ברוך אומר ועושה" הוא על מעשי בראשית, שנבראו בעשרה מאמרות, ו"ברוך גזור ומקיים" הוא על הדיברות שמקיימים את העולם.

עשרת הדברות ליחיד

'אנכי ה' אלוקדי, אשר הוצאתיך מארץ מצרים, לא יהיה לך', אומר החוזה מלובלין זי"ע"א עשרת הדיברות נאמרו בלשון יחיד לכל יחיד בישראל, ללמדנו שאפילו כל העולם כולו יסור חליה מדרך התורה, אל לו ליחיד ללכת אחריהם. על ידי יהודי יחיד אפשר שתתקיים התורה.

עלך העולם מתקיים

כתב ה'עיסורי תורה' אל יאמר האדם, העולם לא יחרב גם אם לא אקיים את מצוות התורה, שהרי יש די והותר צדיקים בלעדי, ועליהם העולם מתקיים. לכן אמרה התורה אין להקב"ה בעולם אלא אותך בלבד.

לא פדי שירא

'וירא העם וינועו, ויעמדו מרחוק' (שמות כ, יד). אומר הבעל שם טוב הקדוש זי"ע"א על המתנועע בתפילה כדי שאחרים יראו אותו עליו נאמר 'וירא העם וינועו, ויעמדו מרחוק'. מי שכוונתו בנענועו שהעם יראה אותו מוכיח שהוא רחוק מאוד מהקדושה 'ויעמדו מרחוק'.

פאיש אחד ממש

אומר הרבי הרי"צ גילוי האור העליון שהאיר לישראל בעת מתן תורה גרם לכולם להתבטל בעצם מהותם. ואף שהיו במעמד הר סיני שישים ריבוא נשמות, שאין דעותיהן שוות, היו כולם באחדות גמורה, 'כאיש אחד' ממש.

תחילה למשים

'כה תאמר לבית יעקב ותגיד לבני ישראל' (שמות יט, ג). אומר הרבי כתב רש"י "לבית יעקב" אלו הנשים תאמר להן בלשון רכה. ותגיד "לבני ישראל" עונשים ודקדוקין. תחילה יש לדבר אל הנשים בלשון רכה, בדרך שתגרום לדברים להתקבל בליבן. לאחר מכן כשהנשים יקבלו את דבריך אפשר לדבר אל האנשים דברים קשים כגידים, כי הנשים ישפיעו על הגברים לקבל את הדברים ולקיימם.

הזהב של מרן "בית יוסף"

בעיר ניקופול שבצפון בולגריה התגורר יהודי גדול בתורה ושמו רבי יוסף. אף-על-פי שעיקר מעיניו היו נתונים לתורה, ביקש רבי יוסף להתפרנס מיגיע כפיו. הקים שותפות עם אחד ממכריו ויחדיו פתחו השניים בית-עסק.

וזה היה סדר יומו של רבי יוסף: בלילה לומר היה תורה עד שעה מאוחרת. בבוקר השכים קום לתפילה ואחריה ישב ל'ארבע אמות של הלכה' (כך קראו להתכנסות של חכמים ללימוד תורה בצוותא). רק לעת צהריים עזב את בית-המדרש ופנה לחנותו.

השותף, שעמד בחנות כבר משעת בוקר מוקדמת, התקשה להשלים עם העובדה שרבי יוסף איננו נושא בשווה בעול השותפות ומאחר לבוא לחנות. אף-על-פי שכיבדו והעריכו, היה נוהג להעיר לו מדי יום ביומו על האיחור. רבי יוסף, שהכיר בצדקת דברי חברו, היה ממלא את פיו מים ושותק. בליבו היה אומר: "מה אעשה שחזקה עליי אהבת התורה".

יום אחד, בשעת הלימוד שאחרי תפילת שחרית, התעוררה בבית המדרש קושיה חמורה. החכמים ורבי יוסף שקעו בסוגיה הנלמדת ולא שמו לב לשעה המתאחרת. כשקמו ממקומותיהם כבר הייתה השעה שעת צהריים מתקדמת.

החיש רבי יוסף את צעדיו אל חנותו, שם כבר המתין לו שותפו, זועף וקצר רוח. "עד כאן!", פסק השותף בתקיפות. "רואה אני כי אין לפניי שום ברירה אלא לפרק את השותפות איתך. אין זה הוגן שאשא לבדי ברוב העול, בשעה שאנו חולקים את הרווחים בשווה".

ביקש רבי יוסף משותפו לעכב את פירוק השותפות יום אחד כדי שיוכל להתייעץ עם רעייתו. בבואו לביתו סיפר לה את שאירע ושאל לדעתה. "אל לך להפחית מזמן הלימוד", אמרה האישה. "אם שותפך מבקש לנעול בעד דלת אחת, בטוחה אני כי הקב"ה, הפותח שערי ישועה, יפתח לנו שערים חדשים של ברכה ורווחה".

מחזק מדברי אשתו שב למחרת רבי יוסף אל חנותו והודיע לשותפו על הסכמתו לפרק את השותפות ביניהם. השניים חישבו את ערך הסחורה שבחנות ולאחר שרבי יוסף קיבל לידיו סכום כסף השווה למחצית שווי הסחורה, נפרדו השניים לשלום.

"לא כדאי שהכסף ישכב בבית סתם כך, ללא תכלית", יעצה לו אשתו בשובו לביתו. "צא לשוק, עסוק במשאיות, ואולי תזדמן לך עסקה טובה ונוכל להרוויח את לחמנו". עשה רבי יוסף כעצתה, יצא מהבית בדרכו אל השוק. אולם עם צאתו שקע מוחו בדברי התורה עד ששכח לגמרי את מטרת הליכתו. מבלי משים הובילוהו רגליו אל בית-המדרש. הוא

**אנו מברכים את תושבי
עירנו באר שבע היקרים**

**בברכת חג שמח
ומועדים לשמחה
ושגזכה לקבל את התורה
בקדושה ובאהבה**

הרב יהודה דרעי
הרב הראשי וראב"ד באר שבע

יושע (שוקי) דמרי
ממונה המועצה הדתית

שלמה אוהיון
מזכיר המועצה הדתית

רבני השכונות ורבני הקהילות

שקע בלימוד תורה שנמשך עד הערב. כששב לביתו חש נבוכ מול עיניה השואלות של אשתו. "אין דבר", ביקש להרגיעה, "מחר אצא שוב לשוק ואסחור באשר יזמן לי הקב"ה".

ואכן, למחרת יצא רבי יוסף אל השוק, מקווה למצוא סחורה שיוכל להפיק ממנה רווח נאה. אך בא בשערי השוק, פנה אליו אדם גבה-קומה והציע לו לקנות מכתש כבד. רבי יוסף, שמעולם לא היה סוחר גדול, הושיט למוכר את כל הכסף שהיה ברשותו ונטל מיידו את המכתש.

כשהגיע לביתו נתכרכמו פניה של אשתו למראה העסקה ה'מוצלחת' שעשה בעלה. "מה נעשה במכתש ישן זה?!", שאלה בצחוק מריה. אבל רבי יוסף לא היה מודאג מגורל 'סחורתו'. עתה, לאחר שמילא את הוראת אשתו, יכול היה למהר אל המקום החביב עליו - בית המדרש.

כך חלף יום נוסף. כסף כבר לא היה, אבל מכתש ישן - היה גם היה...

בלילה חלם רבי יוסף חלום. בחלומו הופיע האיש הגבוה, שמכר לו בבוקר את המכתש. "דע לך", אמר לו האיש, "כי מזלך הטוב המתין לך זמן רב, אלא שהמזל הזה שלך הוא ואין לאחרים חלק בו. עליך היה עליך להיפרד תחילה משותפך, קודם שתוכל לזכות בשפע המזומן לך. עתה, לאחר שנפרדתם, הגיעה שעתך ליהנות מחלקך".

האיש בחלום הוסיף ואמר: "המכתש שקנית מידי הבוקר עשוי זהב טהור. עליך לדעת את ערכו האמיתי כדי שתדע לבקש בעדו תמורה ראויה. לאחר שתעשה כן ותמכור את המכתש בסכום הגון, קום ועזוב את עירך, כי לא כאן מקומך. עלה לארץ ישראל וגור בעיר צפת".

כשקם בבוקר, מיהר רבי יוסף לשתף את אשתו בדבר החלום. בשעה שרבי יוסף פנה לתפילת שחרית וללימוד תורה, הזמינה אשתו אל ביתם צורף ישר ונאמן. הצורף התבונן במכתש, הקיש עליו וגידר את האבק שהצטבר עליו, ועיניו נפערו מתדהמה. "זהב טהור! זהב טהור לגמרי!"... קרא כלא מאמין.

עד מהרה מכרו רבי יוסף ואשתו את המכתש ועלו לארץ-ישראל. נאמנים לדברי החלום עלו והתיישבו בעיר צפת. הכסף הרב שנותר בידם הספיק להם לחיות חיי רווחה עד יומם האחרון.

אך בעיקר שמח רבי יוסף - הלווא הוא רבי יוסף קארו - על שעתה נתאפשר לו להדפיס את שני חיבוריו הגדולים - 'בית יוסף' ו'שולחן ערוך'.

הרבנות והמועצה הדתית באר שבע

הודעה חשובה

משרדי הרבנות והמועצה הדתית ברח' התלמוד 8
יהיו סגורים עקב "חג השבועות"

בימים חמישי ושישי

ה', ו' סיון תשפ"ג (25-26.5.23)

ונחזור בעזה"ל לתת שרות לקהל הרחב

מיום ראשון ח' סיון תשפ"ג (28.5.23)

למעט קבלת לווית ביום חמישי ה' סיון (25.5.23)
בין השעות 08:30-10:00 בבוקר בלבד
לאחר מכן ניתן לפנות לנריה זגורי
בנייד: 054-9940061

בברכת חג שמח ומועדים לשמחה
יושע (שוקי) דמרי
ממונה המועצה הדתית

"סגולה נפלאה לערב חג השבועות"

מרבני חיים פלאג'י זיע"א

סגולה ל"חשוכי בנים" - ול"קירוב הגאולה"

לתיקון "חטא האדם הראשון", תיקון "חטא העגל", תיקון "פגם הברית" בערב חג השבועות יקח 104 פרוטות יפריש תחילה 91 פרוטות, לאחר מכן יקח עוד 13 פרוטות וישלים על ה-91 פרוטות עד למספר 104 שהוא כמנין ב' פעמים בן". ויתנם לתלמיד חכם עני ועניו.

לעילוי נשמות

הרב יוסף שלמה טריקי זצ"ל
בר עליה ז"ל
והרבנית רחל טריקי ע"ה
בת סימי ז"ל
ת.נ.צ.ב.ה.

שבת שלום!